

ЗЕНА ХЕНДЕРСЪН ТРИЪГЪЛЕН И НАДЕЖДЕН

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1994

chitanka.info

Не обичам кръстовищата тип детелина. Сигурно ви е прозвучало глупаво, възрастен мъж — почти на двадесет и една години, — със здрави разбирания и... не понася резките завои по пътищата. Но какво да правя, като е така. Всеки път, когато приближавам това място, ръцете ми от лактите до рамената се покриват с гъша кожа, и, какъв ужас, нещо като язва започва да ме човърка в стомаха. И не знам защо, винаги ясно си спомнам, че тук имаше извор, край който прадыдо ми е обичал да спира, отивайки от ранчото си в града. Пътуването в онези години е продължавало цяла седмица. Тук е намирал сянка за фургона и вода за конете и хората. А дядо ми е пълнил радиатора на форда си модел А от същия извор. И същото пътешествие е продължавало само шест часа. Но сега аз дори не мога точно да посоча, къде се е намирал този извор. И въобще дали има някой, който знае това? На кой ще му мине през главата лудата мисъл да спира сред пустинята? И защо? Може би единствено да погледне отстрани „детелиновия лист“. Впрочем, защо непрекъснато ми се върти в ума този извор?

А детелиновият лист в онези времена бе забавна безмислица, особено в нашия край, на път не от федерално значение, по който веднъж в седмицата преминава товарен пикап или индианец, возещ на фургона си дърва за горене и поне веднъж през хубавия сезон се показваше някой турист. И всички ние гадаехме, защо са ни нужни тези листчета, две нива, изкачвания и спускания. Но сега нещата се промениха — движението и в нашия край стана оживено и без тази детелина би ни се видяло доста неприятно.

Както и да е, но с нея не успях да свикна и мисля, че работата съвсем не беше в нейната несъобразност. винаги с облекчение въздъхвах, когато оставаше зад гърба ми и колата поемаше по правия участък на пътя от Пикачо Гранде към града. Но зад гърба си усещах Това Нещо и то продължаваше да ме потиска още повече от неравностите и подскачанията по червеникавия асфалт.

Но веднъж нещата тръгнаха по друг начин. Както обикновено завих в отклонението и се опитах да си анализирам кучешкото настроение. И внезапно небето се размърда от страна на склона, а после безвучно се разкъса по диагонала!

Инстинктивно набих спирачки и чух глух и тъп удар, сякаш предните ми колела се блъснаха в шосето след като колата е била хвърлена от някаква височина. Усещах се като тапа, която се опитват да

извадят от гърлото на бутилка. И понеже нямаше място, накъдето да тръгна, а силата продължаваше да ме дърпа, аз просто натиснах газта и тръгнах напред. Теглещата сила, която се опитваше да ме изтръгне от седалката изчезна и небето, поне тази част, която виждах, отново стана спокойно и неопетнено. Вдигнах разтрепераната си ръка и си изтрих потта от челото.

Какво бе станало?

А после всичко това се повтори! Сякаш някой бе хванал парчето плат, на което е нарисуван света и дърпаже настрани. Този път колата се надигна и получи такъв наклон, че веднага се залепих за облегалката. Точно пред мен видях изтеглящата се нагоре бразда, която се разширяваше и превръщаше в зейнала цепнатина. И преди да мигна, колата ми се плъзна в нея.

Аз нищо не видях. Чувствата ми бяха така объркани, че не възприех нищо определено, освен пропадането в празнотата, а после стремежа да се родя на светлина. След това се разпаднах на части и станах съзвездие в яркото и пусто небе. И кожата ми, при всяко помръдване се пронизваше от хиляди бодли на рози и милиони кактусови иглички.

Чу се звук, нещо като „пук“ и небето се опна. Аз лежах на пясъка. Най-малкото го чувствах под себе си, а не както преди секунда, когато ми се струваше, че ме разстрелват от пясъкомет. До мен се намираще колата ми. По-точно около половината от нея. Защото, когато с труд се изправих, видях само радиатора, колелата предното стъкло и нищо повече. Задната седалка я нямаше. Задните колела ги нямаше. Багажника го нямаше.

Погалих с ръка купето и се опитах да намеря някакво обяснение. Пръстите ми минаха през предната врата и... повече не докоснаха нищо. Не просто колата свършваше там и ръката да тръгне да го обикаля, не, там нямаше нищо, нямаше продължението на колата, а аз в тази пустота дори нокът не можех да промуша.

Тогава захрих с длани ушите си и усетих, как през тялото ми отново преминаха силови вълни и го разделиха на ивици на обтягане и разтягане, ту усилващи се, ту отслабващи. Отлетях от колата с отсечена опашка и паднах с лице на долу върху пясъка. Появеха се познатите отпреди малко чувства на безкраен полет и неконтролирано

падане; всичко наоколо се размърда и усука, а пясъкът придоби вкус и мирис... и аз се разтворих.

* * *

На пясъка, от другата страна на малък водоем, към земята се притискаше някакъв човек и с определено внимание ме гледаше. Опитах се да изплюя пясъка от устата си, но единственото, което постигнах бе слабо издухване: фъфффффф. Вторият опит бе неуспешен. Застанах на четири крака и поех напред, като се борех с някаква сила, заплашваща да ме дръпне назад, в мига, когато се отпусна. Усещах се така, сякаш към всяка клетка на тялото ми и завързана опъната ластична лента. Но аз исках да пия вода — вода от извора, зад който се намираше онзи човек. И пълзях! И пълзях! И допълзях! Лицето ми се плясна във водата.

Последва мигане на светлина и зазвуча далечно ехо, аз едва не потънах, преди да успея да стегна мускули и да се измъкна от водата. Претърколих се колкото се може по далеч от езерцето и замигах усилено с цел да изтръскам капките по миглите. И дори сега, мигайки, трябваше да превъзмогвам някаква съпротива.

Онзи човек, още стоеше легнал на мястото си, но сега недоверчиво разглеждаше нещо, което държеше с две ръце. Направо трепереше, когато повдигна този предмет и го насочи към мен. Това бе оръжие и клатещата се цев слабо проблясваше само на три метра от мен. Той нещо натисна и ехото, дъгата и трясъка се появиха отново. После ръцете му безсилно се отпуснаха до тялото му и той отново ме загледа втренчено. Аз също го зяпах и езикът ми почистваше устата от последните песъчинки. Усещах капките вода да текат по бузите ми. Той не опместваше очи от мен, но започна да отстъпва и пушката му падна на пясъка. Така продължи, докато не се опря на голям камък от златисто-оранжев гранит. Главата му се изви нагори и аз също погледнах натам.

Право в нас се целеше дълга блестяща пура. Първоначално помислих, че е нещо като артилерийски снаряд, но после разбрах, че е транспортно средство. По-точно, неговата половина, която висеше под ъгъл от чистото небе. Също като моята кола. Просто си е оставил

няколко сантиметра зад невидимата завеса. Зад която нищо нямаше. А нещото висеше, сякаш бе пробило небето.

— Прекрасно положение — засмях се аз малко нервно. — Добре дошъл в добро общество. Само си мислех, че спътниците са кръглички.

— Ти можеш да говориш?

Той се развълнува. Аз също. Разбихах го, но движенията на устните му не съвпадаха с това, което чувах — като на филм с лоша синхронизация на звука. И още нещо се вмъкваше между мига на произнасянето и чуването.

— Съвсем истина е, че мога да говоря — подхвърлих ядно аз. — Ти какво смяташе? Че ще давам сигнали с дим на огньовете ли?

— Ти ко-евъл с диваците ли?

— Ко-евъл? Е, приятел, странен речник имаш! — изхилих се аз. — И с какви диваци?

— Това трябва да е от хроноклазъма — отвърна той, — макар никой да не го е планирал...

— Може ли един нетактичен въпрос? — казах рязко. — Що за филм се прожектира тука?

— Ти как ме откри? — отвърна ми на въпроса с въпрос. — Този сектор е дезактивиран от десетилетия. Аз не знаех, че КАФКА има защита против ЗАПТ. Досега непрекъснато ме убеждаваха, че от него няма никаква защита.

— Аха, беглец от затвора? Престъпник, а? — подвикнах му аз. — И с това чудо искаше да ми светиш маслото?

— Какво съм искал?

— Е, хайде де! Да ме убиеш.

— Няма никаква причина да произнасяш тази ругатня от пет букви — и той лицемерно се намръщи. — Аз само исках да те изпепеля.

Той опна напред крак и размърда пушката си с палеца му. После очите му се превърнаха на тесни цепки.

— Каква е тази униформа, която носиш? Тя не е на КАФКА?

— Униформа ли? — неволно се вгледах във фермерските си дрехи. — Последен модел Ливе страус. Това не е униформа... е, не напълно.

— По кое лeтoбpoенe oтчитатe вpeмeтo? — нeoчaквaнo мe зaпитa тoй.

— Вpeмeтo ли? — аз си пoзвoлиx мaлкo дa ce oтпyснa нa пясъкa. Дoбрe, чe дoкaтo гoвoрeшe, нe пoсягaшe към ЗAПТ-a си. — Дeн? Чac? Мeсeц? Кaквo вpeмe?

— Гoдини — oтвърнa тoй. — Иcкaм дa знaм кoлкo дaлeч съм cтигнaл в минaлoтo.

— В минaлoтo? — изнeнaдaх ce аз. — A oткъдe знaeш? Мoжe дa си в бъдeщeтo? В крaя нa крaищaтa ЗAПТ-a ти нeщo нe ycпя дa мe изпeпeли.

— Идиoт! — изрyгa мe тoй. — Чувcтвaм, чe ти дoри нe си Тeх! Инaчe би знaл, чe в бъдeщeтo нe мoжe дa ce движим. Прoстo нямa къдe дa oтидeм, aкo мoмeнтa нe e бил, тo нeгo гo нямa...

Пясъкът ce дръпнa нaстрaни и ce пoкри c гънки дo сaмия хoризонт, къдeтo ce cливaшe c нeбeтo. Ние ce зaтъркaляхмe кaтo кръгли кaмъни пo стръмeн cклон. При пaдaнeтo зaбeлязaх, чe oнзи нeбeсeн „aвтoмoбил“, кoйтo висeшe нaд глaвитe ми, си плъзнa мeтър нaдoлу или oкoлo тoлкoвa. Аз ce удaрих в кoлaтa си и oт пoлучeнaтa цицинa ce убeдих, чe тя сeгa имa и зaднo кoлeлo. Нaд мeн ce oтвoри врaтaтa и аз ce хвaнaх зa нeя. Чух дa ce рaзтвaря нишaтa зa ръкaвици и цигaри и oт нeя ce пoсипaхa рaзни дрeбoлийки. Съвceм инcтинктивнo прoтeгнaх ръкa и измъкнaх пyшкaтa си 22-и кaлибър.

Пocлe си cпoмних зa oнзи мoмък — тoчнo нa вpeмe, — тoй ce нaхвърли върху мeн c изкривeнo oт бяс лицe и зaмaхнa c oръжиeтo си кaтo тoягa. Съвceм мaшинaлнo прoтeгнaх ръцe нaпpeд, дa ce зaщитя oт удaр пo глaвaтa и eстecтвeнo си свих юмруциeтe. Пистoлeтът стрeля и oнзи зaви oт бoлкa. Зaтъркaля ce пo пясъкa, cтиснa ръкaтa си мeждy кoлeнaтa и вoят му приличaшe нa кoйoтски. Аз внимaтeлнo ce дръпнaх нaстрaнa oт нeгo и oтнoвo срeщнaх нeпoзнaтoтo съпрoтивлeниe.

— Мaй нe тe уцeлих — кaзaх c oблeкчeниe.

Чoвeкът ce върнa към кoлaтa си и пpoдължaвaшe дa cтискa, сeгa c длaн, пoврeдeнaтa oт кyршумa киткa.

— Кaквo e тoвa oръжиe? — изплю ce тoй. — Дoри нe мe изгoри.

— Първo, аз нe ce цeлих — oтвърнaх му. — Пocлe тo нe гoри a дупчи. И зaщo трeбвa дa тe изгaрям? Всичкo стaнa cлyчaйнo. A кaквo стaвa c прeхвaлeнoтo ти oръжиe?

— Твоят силов лъч го изби от ръката ми — мрачно си призна той.

— Какъв силов лъч бе? — запитах ядно. — Това е парче олово.

Той вдигна глава и в очите му прочетох заинтересованост.

— Ти искаш да кажеш, че оръжието ти ускорява твърди предмети? Тогава тук е примитивна епоха. Практически нетехническа! — последното произнесе като че бе оскърбление.

— Така ли? — повдигнах вежди. Но МОЕТО оръжие те изкара от строя, а не стана обратното. Твоето дори не ме опари! И ако това твърдо парче, оловото де, бе уцелило тялото ти, ти, а не скапаното ти оръжие, щеше да се търкаляш по пясъка и кръвта ти щеше да тече!

Той се запъна и не знаеше, какво да отговори. Хвърли ми злобен поглед, а после очите му се разшириха така, сякаш видя нещо зад гърба ми. Челюстта му увисна безсилно.

— Стар трик — засмях се небрежно, — и ако мислиш, че...

Но тук моята челюст увисна, защото нещо ме парна по ръката и видях че от ръкава ми стърчи една стрела.

— Ама че работа — завиках аз, — колкото повече продължава, толкова по-зле става!

Издърпах стрелата и се обърнах. Този който се намираше зад мен, може би беше наистина индианец, но в такъв случай, това бе най-косматия индианец. През рамото си бе праметнал оцавената кожа на някакъв звяр вместо дреха. Имах достатъчно време само да се хвърля на земята и вротата стрела да просъска над главата ми. Едва чуващото се дъзънкане на тетивата се заглуши от воплите на момъка от бъдещето. Стрелата бе изорала рана от ъгълчето на устата до самото ухо и кръвта започна да тече през пръстите на притиснатата длан до лицето. Очите му бяха пълни с болка и изненада.

Аз исках само да уцеля лъка с пистолета си, но в същия миг поредната вълна премина през тялото ми и вътре в областта на корема нещо се скъса, когато видях, че натиснах спусъка, точно когато дулото бе насочено в голия корем на дивака. Той си стоеше, гледаше ме и нищо... Заотстъпвах назад и се опрях на колата си.

— Братко! Страшно се радвам, че съм такъв лош стрелец! Отново не уцелих!

— Какво не си уцелил? — движението на устните му не съвпадаше с думите. — Та ти не си въоръжен.

— Той извади от колчана на гърба си още една стрела и с плавно и отмелено движение я сложи на лъка и обтегна тетивата до край, така че каменното острие докосна свитото дърво.

— Ей! — възкликнах аз, — защо проявяваш такава кръвожадност? И защо вие двамата така искате да ме пробиеете? Аз съм тук съвсем отскоро и на никого не съм сторил нищо лошо!

— Ти си чужденец — за дивака това изглежда бе напълно достатъчно.

— Аз пък трябваше да те изпреваря, преди да си направил същото с мен — обясни другият момък.

— Прекрасно де. Аз съм мирен човек — обясних им. — И никой нищо няма да изгуби, ако малко си поприказваме. Сядайте!

Аз махнах с ръка към човека от бъдещето.

— Точно там, под колата ти, ако това е наистина кола. Впрочем, не се ли удивляваш, че тя виси във въздуха?

— А ти! — посочих дивака, който още държеше стрелата на тетивата. — Виждаш, че сме без оръжие. Никой не може да те стигне. Постави тези съоръжения за известно време на земята.

Той бавно отпусна лъка.

— Какво е това? — посочи към колата ми.

— Какво? — попитах го отново и отговорих. — Това е колата ми. Всъщност тя има четири колела, а не три.

Някак си ме беше срам, че моята кола изглежда така нелепо.

— На това нещо се движа насам-натам.

Казах го с надеждата, че това, което ни позволяваше да се разбираме един друг, макар и да говорим на различни езици, ще направи думите ми достатъчно разбрани за този дивак.

— А защо не пеш?

Надеждите ми се бяха оправдали.

— На стотици мили? — отвърнах му.

— А защо трябва да ходиш толкова далече?

— Е, защото, това, което искам, се намира толкова далече.

— А откъде го знаеш?

— Защото вече съм бил там, братко! Брей, че си любознателен!

— Тогава, защо ти не останеш там, след като там намиращ нещата, които ти трябва?

— Ами-и — почесах се по носа, — искам най-различни неща. И не всички се намират на едно място. Разхвърляни са.

— Храната навсякъде е храна — каза дивака, — и жените навсякъде са жени.

— Има и други нужни неща — отвърнах аз.

— Подслон от студ и от голямите зверове, които не можеш да убиеш... — той презрително повдигна плещи.

— Има и други неща — настоявах аз. Животът не е само... само... С една дума, има и други неща!

— Необходими за живота ли?

— Необходими за живота — започнах сам да си вярвам пред лицето на неговия скептицизъм. — Но ако не можеш да ги докоснеш или видиш...

Дори се изпотих. Не бях готов за такава дискусия с подобна аудитория. Дивакът отвори уста и застина така. Изглеждаше озадачен и замислен. Ръката му се насочи към рамото и устата му се затвори.

Обърнах се към другия момък и отново усетих вълните на напрежение по тялото си и в частност в главата, където се извиваха, минаваха през линията между ушите и излизаха в областта на темето.

— Ако тук бе моят ЗАПТ... замърмори онзи от бъдещето.

— Защо така силно те тегли да убиваш? — заинтересувах се аз. Сега никой не те заплашва.

— Всеки миг ме заплашва всеки, когото виждам — и той докосна остатъците от разбитото си оръжие. — Или ти ще изпепелиш, или тебе ще те изпепелят — това знае всеки Тех още от детския ад.

Сбръчканото от грижи лице изглеждаше безкрайно уморено.

— Това за детския ад, разбира се, е шега. Но законът ни е такъв, че всеки трябва да е въоръжен още с появата си в обществото. Казват, че една трета от випускниците на детските градини не преживяват и една година след излизането си. Истинският, жив ЗАПТ, когато го употребяваш за първи път е такова развлечение!...

— Ти искаш да кажеш, че там, при вас, всички сте такива кръвожадни, като тебе? И вие убивате само защото някой се появява пред твоя ЗАПТ? Тогава при вас изглежда мъртъвците се въргалат на купища! Планини от трупове!

— Ако работеше ЗАПТ-а ми — грубо ме прекъсна той, — ти добре щеше да си платиш тези обиди! — направо бе бял от гняв и

отвращение.

— Убийста, смърт, кръв, трупове? — изрекох целия набор думи, които го обиждаха, — това ли са оскърбленията? Но вие там се убивате така естествено, като че дишате...

— Съществуват условности и приличия — настоя той. — Само един Нетех притежава такъв ограничен речник, че е принуден да употребява подобни отвратителни думи...

Оставаше ми само да поклатя глава и да сменя темата.

— Бих искал да знам — започнах аз.

— Какво ще ти даде това? — намеси се дивака.

— И защо да се занимаваме с глупости? — подкрепи го другият.

— Бих искал да знам — продължих да настоявам, — как сме попаднали тук. Аз отивах в града...

— Аз си търсех скривалище — каза момъкът от бъдещето и отново наведе лице. — Така съм изморен от усилията да остана жив...

— Аз бях на лов — поясни дивакът, — тук животните идват на водопой...

Ние всички неволно погледнахме спокойната вода и замълчахме.

— Но аз, все пак искам да знам — продължих упорито аз, — как сме попаднали тук заедно. Нали сме от различни времена? Какво се е случило с нас?

Те ме погледнаха неуверено, после се спогледаха.

— И още искам да знам, защо твоя ЗАПТ не успя да ме изгори?

Човекът от бъдещето погледна разбитото си оръжие и мрачно нещо измърмори.

— И защо пистолета ми не те рани — кимнах към дивака.

— Но той разпертушини ЗАПТ-а му — посочих човека от бъдещето. — И още, защо твоите стрели ни раниха и двамата?

Сега ние с дивака си разменихме погледи.

Никой от нас не успя да си отвори устата — отново започна дяволското разтърсване. И тримата заедно се замятахме и затъркаляхме. И докато се опитвах да се спася от чуждите лакти и пети, някакъв спомен се промъкна в главата ми. Някъде от тъмнината до мен се донесе незабравимият мамин глас: "АКО ВИЕ, МОМЧЕТА, НЕ ПРЕСТАНЕТЕ ДА СЕ КАРАТЕ, АЗ ЩЕ ВИ НАПЪХАМ В ЧУВАЛА И ЩЕ ГО ТРЪСКАМ, ТРЪСКАМ, А ПОСЛЕ ЩЕ ВИДЯ КОЙ ПРЪВ ЩЕ ИЗКОЧИ!"

* * *

Тримата едновременно се измъкнахме от бъркотията. Аз се търкалях с лице надолу край локвата, под мен натисках здраво краката на дивака, а отгоре ми се бе стоварил онзи момък от бъдещето. Напрегнах сили и го изтъркалях настрани. После измъкнах дивака от водата. Той се давеше и кашляше от проникналата в гърлото вода и трябваше няколко пъти да го ударя силно по гърба. Той си пое няколко пъти дълбоко въздух и побърза да отпълзи на безопасно разстояние към големия камък.

Тогава ги видях! Още двама! На моите години! И, струва ми се, от моята епоха! Те търпеливо чакаха да ги забележим. Заприличаха ми на свързочници, търсеци къде се е скъсал кабела или на пътна помощ. Само че техните фигури просвятваха и се извиваха — поне така ми се стори. Интересно, как ли ги възприемат дивакът и интелектуалецът от бъдещето?

— Всичко ли е наред? — ушите ми чува познати думи, но очите ми отново забелязаха несъответствието между звуците и движението на устните.

Ние тримата кимнахме едновременно. Прекрасно! Значи, нещо общо има между нас. Ние всички можехме да кажем „да“.

— Също ли изпаднахте? — попитах полувъпросително, полуотвърдително.

— Не, ние дойдохме — каза един от тях, чийто силует примигваше със слаб светло-вишнев отенък, — да ви освободим.

— Какво?... — мъчително преглътнах изобилната слюнка. Тези момчета ми изглеждаха така познати! Едно не можех да разбера, откъде ги зная, но някакъв внезапен ужас стегна гърлото ми. — Защо...

— Бихте ли завършили Вашия въпрос — предложи този, който мигаше с зеленения тен.

— Какви сте вие такива? — запитах аз.

Мигацията зелено хвърли бърз поглед на мигацията вишнево.

— Така и предполагам, ще си имаме неприятности. Никога не успях както трябва да изуча таблиците на терминологии на различните епохи. Какви сме ние тук?

Мигащият вишнево се ухили.

— Теб попитаха, ти отговаряй. Хайде, кажи на човека.

— Добре де — съгласи се мигащият зелено. — Тази терминологична таблица, я научих на бас, макар и без указанията за епохите. Сега ще прегледам целия списък. Ние...

И той дълго и досадно зачете списъка термини, които до един ми бяха непознати. Но след шестата дума последва нещо от което дивакът започна да се пъха под камъка. Той извади от пазвата си малка торбичка. Изглежда беше амулет. Стисна го с треперещи ръце и се опита да се свие до пълна невидимост. Очите му се разтвориха толкова широко, че още миг и ще изкочат от орбитите. Мигащият зеленикаво му се усмихна добродушно и подхвърли: „Не се бой“, и продължи да чете списъка. В поредната дума имаше нещо познато, после още, а накрая...

— Ангели! — възкликнах аз. — Вие сте ангели!?

— Изглежда в тяхната епоха така ни казват — съгласи се мигащият зелено и продължи с ред термини от които затрепера човекът от бъдещето. Челюстта му увисна глупаво. И засъбира разпиляващата се слюнка.

— Но вие не съществувате! Вие сте само фолклор на Нетехите!

— Ние сме пред тебе — принесе важно вишневия мигач.

Момчето се вцепени.

— Така значи, възможно е Нетехите да са прави, когато казват, че съществува нещо по-висше от ТЕХ... че ние сме им задължени за...

Можеше да се види, как на лицето му се отразява отвращението и погнусата. Обърна се и се наклони, като притисна ръка към гърлото си — започнаха познатите спазми на повръщането. Изглежда така той се опитваше да се освободи от чуждите и непоносими за него идеи.

— Вие наистина ли сте пратеници на Бога? — изрекох мисълта, която все още се опитвах да асимилирам.

— И между другото — пратеници — отвърна мигащият зелено. — Всъщност, за това става дума.

Той се обърна само към мен:

— Точно вашата епоха е първопричина за всичко последващо. Вие по целия свят изграждате пътни детелини. За съжаление, някои от тях, проектирани от най-добрите архитекти, са построени съвсем случайно, разбира се, по проникващи схеми. И когато става пробив, то

се изменя линейността и другите последователности и нещата завършват с такива неприятни събития. Ние сме тук с цел да отстраним проникването и да го запечатаме така, че да избегнем повторение.

— Но отначало трябва да възстановим реда.

Мигащият вишнево висеше във въздуха и натискаше носа на висящата от небето кола. Опирайки се с крака в нещо невидимо, той буташе с длан возилото от бъдещето и го набутваше назад в небето, докато не се раздаде дълъг звук ХЛЮОООП и машината изчезна. Небето се издигаше над нас чисто и без белези. Ангелът се спусна долу и леко се приземи на пясъка около извора.

— Къде... кога... — момчето от бъдещето се бе изправило на подгъващите се крака и изтриваше с ръка изцапаната си уста. Мигащият вишнево събра вода в длани и му я протегна.

— НЕ МЕ ДОКОСВАЙ! — човекът от бъдещето рязко се дръпна. — Ти не съществуваш! Ти си само дума-ругатня от пет букви и нищо повече! Ти не можеш да съществуваш, защото в такъв случай по-висш над теб трябва да бъде...

Той затъна в противоречия и не бе в състояние да схване и смели чудовищната за него истина.

— Да, ти си Тех — каза мигащият вишнево. — Значи, трябва да разсъждаваш логично. Щом ни виждаш и знаеш, че съществуваме, следователно ние трябва да съществуваме. Ти би могъл да разкажеш на другите...

— Да разкажа на другите ли? — възмути се момчето. — Как си го представяте, да не съм мръднал нещо! Ха, да им го кажа! И да ме подложат на евтаназия!?

Мигащият вишнево поклати глава, съпровождайки движението с тъжна въздишка и повдигна счупеното оръжие на човека от бъдещето. Пръстите му пробягаха по него и то се възстанови и засвятка като ново — стана същото, каквото бе преди да го удари куршумът ми. Момъкът от бъдещето трескаво хвана ЗАПТ-а си и се дръпна. Дулото описа неголяма дъга, държейки ни под прицел.

— Е! — проскърца той със зъби и явно потисна нов пристъп на повдигане. — Сега ще ви покажа на вас!

— Избликна огън, появи се дъга, отекна ехо! Всичко изчезна, освен фойерверка, който се овиваше около мен от всички страни.

Ангелите се стопиха в сребърното отражение, което израсна до самото небе, а после, на свой ред се плъзна в пробляскването на водата в езерцето.

Момчето от бъдещето хлипаше и стискаше оръжието си. Дивакът се извиваше зад камъка и кокореше диви очи. Аз гледах мястото, където бяха ангелите и усещах неприятното чувство за невъзвратима загуба.

Но те отново изникнаха! Сякаш въобще не бяха изчезвали. Мигащият вишнево щракна с пръсти и момъкът от бъдещето изчезна. Това бе съпроводено с лек звук КХХХХ.

— Каква нещастна, бурна и безмислена епоха — мигащият зелено замислено поклати глава и погледна колегата си. — И никой не би казал, че тук е преломния момент на историята! Аз мисля, че и Възраждането е тръгнало от тук, защото той ще разкаже и на други и ще се опита да ги учи. А те ще го подложат на евтаназия...

Той седна на пясъка и прокара ходещите си пръсти по голям участък, като се изхитряваше да не премине през едно място два пъти. После изследва съдържанието на дланта си.

— Четири косъмчета, парченце нокът и две капки кръв от издрасканата буза. Той не умее да управлява чувствата си. Това, май, е всичко.

Прокара показалеца на другата ръка през дланта и всичко на нея изчезна в силния зелен пламък. Останалия прах издуха.

Мигащият зелено се обърна към дивака, който бе събрал мъжеството си и стоеше изправен стиснал здраво амулета си.

— Не се бой — чух гласът на зеленомигация, макар и думите да не съответстваха на движението на устните.

— Разрешете ми да се боя — каза дивакът отначало с неуверен глас, който бързо укрепна. — Това е добър страх. Който го изпита и понесе един или два пъти, значи ще стане силен. Но да го преживее отново означава да стане безумен и да смуцава другите.

Той протегна напред дланта си с амулета.

— Докосни моят Късмет, че да стана вожд сред своите и да им разкажа, че има и други неща в живота, освен лова и пълния търбух.

Мигащият зелено докосна талисмана. Зеленото мигане се усили и сякаш започна да се усеща. После отслабна и дивакът прибра Късмета си в пазвата.

— А сега — каза весело мигащият зелено, — ние ще те върнем обратно, там където са Добрите Пирове и Късите Зими!

И щракна с пръсти — дивакът изчезна.

— Достоен предшественик на Давид — казах аз и размишлявах, че речта ми ще бъде бледа след отсечените думи на дивака. Ние губим много, боейки се да се покажем неловки или прекалено емоционални в нашето време! И ето аз стоях до водопоя до осакатения си автомобил и двамата ангели. Ангели! Един от тях внимателно почисти пясъка от следите на пребиваване на изчезналия дивак.

— Нещо не приличате много на ангели — забелязах между другото.

— Ами, опитай се ти да поддържаш реда в три континуума... е... три измерения и да носиш при това тези нимби, крилца и... тази... хе, АРФА!

Вишневия цвят приказваше направо на езика ми и едва в края на фразата неловко премина на пронизително пискане.

— Е, разбира се, на приемите трябва да се явяваме в съответното облекло, а и работата си иска своето, особено ако си универсал и се явяваш комбинация... или еквивалент... е, с други думи, ние сме нещо като електричари, ремонтници, майстори за всичко... Едно ми е ясно, трябва да си припомня терминологията!

— Аз си мислех, че ангелите прекарват времето си във възхвала на Бога... — започнах аз.

— А какво още друго се явява честен труд? — възрази вишневият. — Но да се върнем на темата...

— А, не, искам още нещо да узная от вас!... — запротестирах. Въпросите бръмчаха в главата ми като рой оси и не знаех с кой да започна.

— И какво? — попита зеленият, докато тикаше колата ми през стената на мирозданието.

— Колко е характерно — забеляза вишневия, докато прочистваше пясъка от моето присъствие. — Любопитството на хората от тази епоха е така силно развито, че те дори забравят да се страхуват...

— Искам да знам, по какъв начин кръстовището тип детелина...

— Е, добре, слушай — предаде се зеленият, — или по-добре казано „възприемай“, а?

Той ме погледна. Аз поклатих глава. Той също поклати глава.

— Отново невярна терминология. Възприемай повече се съчетава с „не се поддавай на страха“. Така че слушай. Всеки миг е така близък към друг миг, сякаш са нарисувани на тънка пластинка, всеки на своята страна...

— Искаш да кажеш, че миналото, настоящето и бъдещето са едновременни?

Мигащият зелено въздъхна.

— Ти сам следва да си определяш понятията, момко! До това трябва да достигнеш! Миналото — настоящето — бъдещето — са едновременни! Както и да е в действителност, те са много близко и си взаимодействуват. Така трябва да бъде. Но те си взаимодействуват, но не трябва да се смесват, защото объркването ще бъде страшно. И когато някоя маса се премества по тази схема, става проникване и резултатът е пред очите ти. Ние сме длъжни да разберем всичко, да възстановим линейността и да отбележим даденото място със знак, че да избегнем повторението.

— Отбелязвате със знак ли? — запитах. — Вие можете да прекратявате подобни неща само със знак?

— Разбира се — отвърна мигащият вишнево. — Освен ако колегата заедно с терминологията не е забравил и справочника с графичните заклинания!

— Престани да се закачаш — протестира зеленият. — На преквалификационните курсове те изпреварих по точки.

— Така е, на цели три бала! — отби удара вишневия. — Но като ти се наложи да се подмазваш на Писарите...

Зеленият изведнъж си спомни за присъствието ми и деликатно се изкашля в леко изцапаната си ръка.

— Ти за какво питаше?

Целият беше внимание.

— За знака — напомних аз.

— Ах, да — изрече небрежно. — Всеки знак се явява заместител на нещо, на дума, действие или функция. Ние използваме трисекторен символ на творение.

Той замълча, но веднага забеляза, че чакам с нетърпение обяснението.

— Хм... — устните му се размърдаха и аз реших, че той ще поеме в галоп през поредния списък на термини. Накрая лицето му просветна и произнесе полувъпросително:

— Троица?

— Троица ли? Като в църквата?

— Да — съгласи се зарадвано. — Това май за теб е известно...

Но движението на устните не се превърнаха в познат за мен звук.

— Троица — каза отново и кимна. — По такъв начин ние изправяме линейността, запечатваме необходимото място с този знак и вградената в него функция надеждно го защитава!

Той завърши обяснението си в мажорен тон.

— А сега твоята кола — радостно обяви вишневия и двамата дружно пробутаха автомобила през нещо.

Аз се почувствувах в известна степен самотен, когато чух продължителното „хлооооо“ и видях, как изчезва. Вълните на напрегнатост се протегнаха от него към мен, докато се движеше.

— Следва твоя ред... — пръстите на мигащият вишнево се приготвиха за щракане.

— Почакайте! Почакайте! — протегнах напред ръка. — Почакайте само минутка!

Те си размениха търпеливи погледи.

— Да? — каза вишневият.

— Защо ЗАПТ-а на онзи от бъдещето не ми направи нищо? А дивакът ни рани и двамата?

Това бе само първият от поредицата милиони въпроси, шаващи в главата ми.

— А, това ли — произнесе вишневият. — Защото лъка и стрелите са изобретени преди вашата поява на бял свят. Вашето оръжие е безполезно срещу дивака, докато той би могъл да ви убие. А ти би могъл да убиеш момъка от бъдещето, докато, той, бедничкия, не би могъл нищо да ви стори. Ясно ли е?

— А-а — казах тъпо. — Да. Разбрах. Но тогава... а...

Усетих, че лицето ми се вкамени от благоговееен ужас.

— Вие двамата сте наистина ангели?

— АНГЕЛИ сме! — отговорът прокълтя, като ехо на далечен гръм.

— И действително заставате пред лика Господен?

— **ДЕЙСТВИТЕЛНО ЗАСТАВАМЕ ПРЕД ЛИК ГОСПОДЕН!** — множество гласове подеха ехото по хълмовете. Сиянието на лицата им ме накара да замижа. Те повече не бяха мои съвременници. Те бяха извън времето.

— И действително сте Го виждали в цялата Му слава?

— **В ЦЯЛАТА МУ СЛАВА!** — като че ли множество небесни обитатели потвърди отговора, а на тези двамата не можех повече да гледам — така ярко сияеха фигурите им и ликовете им.

— И ви е докосвал с Божествените Си Ръце?

— **С БОЖЕСТВЕНИТЕ СИ РЪЦЕ!** — утренните звезди се присъединиха към хора с безвучни гласове на чиста радост.

— Тогава... Тогава... — задъхах се от вълнение, закривайки с длан очите си, — позволете ми да Ви докосна!

— **НЕ БИВА!**

Тези думи ме върнаха обратно на тъжната пясъчна повърхност до тъмната пробляскваща вода.

— Но защо! — завиках аз и гневът ми бе част от екстаза.

— Разбери ни правилно — каза мигащият вишнево, като отново прие образ на деветнадесетгодишен свързочник. — Това не е забрана. Това е констатация на Факт. Просто не може. Убеди се сам!

Той протегна ръка и аз се опитах да я докосна. Но там сякаш нямаше нищо. Ръката ми премина през неговата ръка, като през въздух.

— Така че извинявай — каза той, — какво да се прави, линейност на временните моменти... Проникването създава прекалено много проблеми. И да се допусне е необходимо специално разрешение. Ние, на това ниво, дори не можем да мечтаем за такива неща.

— Това значи, че вие не сте тук — казах аз и се почувствувах измамен. — Или аз не съм там...

— Тук — там! — мигащият вишнево се усмихна. — Отново словесна игра.

И той щракна с пръсти.

— **ИГРА... ИГРА... ИГРА...** — зашепна ехото и пробяга от хоризонт до хоризонт. Аз стоях около излезлия от пътя автомобил, на другата страна на детелиновия лист и повтарях:

— **Още... още... още!** — и в гласът ми се усещаше молба.

Миг по-късно глупаво разтърсих глава и като се размигах, зазяпах познатия пейзаж и усетих странна лекота в тялото си, свободно от вълните и пристъпите на напрежение.

„Е, какво пък! — помислих си, докато се качвах в колата. — Срецнах ангел. Дори цели два ангела.“

Да. Така беше. И с течение на времето, когато чета във вестниците особено мрачни и примамливи заглавия, се отпускам и мислено преживявам отново и отново станалото с мен. Мисълта, че съществува знак, който не дава на детелината да излезе извън контрола, ме успокоява. Защото щом съществува такъв знак за кръстовищата, то значи, съществуват и други знаци за по-важни неща. И сега в никакви случаи не се паникьосвам, а проявявам търпение и издръжливост. Така е по-приятно.

Знак ли? О, аз нещичко поразузнах за него. Може да се види в някое скромно място, на всяко кръстовище. Дори строителите не знаят, защо се намира там, а понякога и не знаят, че е там. Понякога е нахвърлян върху стоманената конструкция, понякога вграден в решетъчните перила на оградите. Или е отпечатан в бетона заедно с датата на постойката и името на предприемача. Съветвам ви да търсите този знак и да се убеждавате, че винаги стои на мястото си — триъгълен и надежден!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.